

ROUTE DE LA LAVANDE

ZOMERS EN WINTERS IN DE PROVENCE

ROUTE
DE LA
LAVANDIE

Ingrid Castelein

Manteau

www.ingridcastelein.blogspot.be

© 2017 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203,
B-2018 Antwerpen en Ingrid Castelein

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Media
Wibautstraat 133 - 1097 DN Amsterdam
Postbus 1050 - 1000 BB Amsterdam

Omslagontwerp: Pjotr
Vormgeving binnenwerk en kaarten: Aldus
Foto achterplat: Thomas Sweertvaegher

Om redenen van privacy zijn de namen in dit boek, behalve die van publieke personen, gewijzigd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 223 3359 4
D/2017/0034/75
NUR 501/508

Inhoud

2015

ZOMER 15

- Zicht op de Mont Ventoux 15
- Bédoin 20
- Gorges de la Nesque 24
- Paradijs 27
- Nieuwe Ventoux 36
- Tour op de Ventoux 39

OKTOBER 43

- God op de Ventoux 43

DECEMBER 46

- Kerst in de Provence 46
- Nyons 49
- Gorges de Saint-May 54
- Truffelmarkt in Richerenches 57
- Olijven van Nyons 64
- Truffelmarkt in Saint-Paul-Trois-Châteaux 67
- De Vaucluse 71
- Grignan en Suze-la-Rousse 75
- 11 colstocht 81
- Buis-les-Baronnies 83
- Een nieuw leven 88
- Kerst sfeer op marktdag in Buis 90
- De stilte van de Ventoux 93
- Kerstinkopen op marktdag in Nyons 98
- Zonnige kerst 105
- Richerenches bis 112

2016

MAART 119

- Lavendelview 119
- Col de l'Homme Mort 122
- Saint-Jean-de-Sault 128
- Saint-Hubert en Méthamis 131
- Herder in de Provence 137
- Van de Vaucluse naar de Drôme 140
- Barret-de-Lioure en Ferrassières 145
- Van de Drôme naar de Vaucluse 150
- Sneeuw 153
- Valence en de ViaRhôna 157
- Kastelentocht 163
- Montélimar 166
- Lente in Mollans-sur-Ouvèze 169
- Col de Fontaube 171
- Vallei van de Toulourenc 181
- Marktdag in Buis-les-Baronnies 188
- De Ouvèze 193
- De voeten van de baron 196
- Paasweekend 200
- Le Ventoux m'a apprivoisé, nog maar eens 206

MEI 208

- Rondom de Ventoux 208
- V-day: 100 kilometer 214
- Toevalligheden 221
- Suzette en Madeleine 227
- De vernietiging van Bédoin 230
- Wijnboeren 233

JULI 237

- Montbrun-les-Bains 237
- Col de Macuègne 244
- Route de la Lavande 249
- Met de camper op de Ventoux 253
- Storm op de Ventoux 257
- Ingekorte Tour op de Ventoux 265
- Malaucène 270
- De eerste toerist 277
- Dentelles de Montmirail 280
- Col d'Ey 283

OKTOBER 288

- Tom Simpson 288
- Herfst in de Provence 293

DANKWOORD 299

BIJLAGEN 301

- Ingrid fietst 301
- Ingrid tipt 307

Bordeaux

Col de Boutière

Col du Pertuis

Col de Ventebrun

DIEULEFIT

Col Serre de Turc

Col de Valouse

Montagne Gougou

MONTÉLIMAR

Col du Colombier

CÔTE D'ALLAN

GRIGNAN

VENTEROL

VALRÉAS

ST-PAUL-TROIS-CHÂTEAUX

**Enclave
des
Papes**

VINSOBRES

Col de la
Croix Rouge

MIRABEL-AUX-
BARONNIES

CHAMARET

RICHERENCHES

LA-BAUME-DE-
TRANSIT

SUZE-
LA-ROUSSE

TULETTE

Vaucluse

Gard

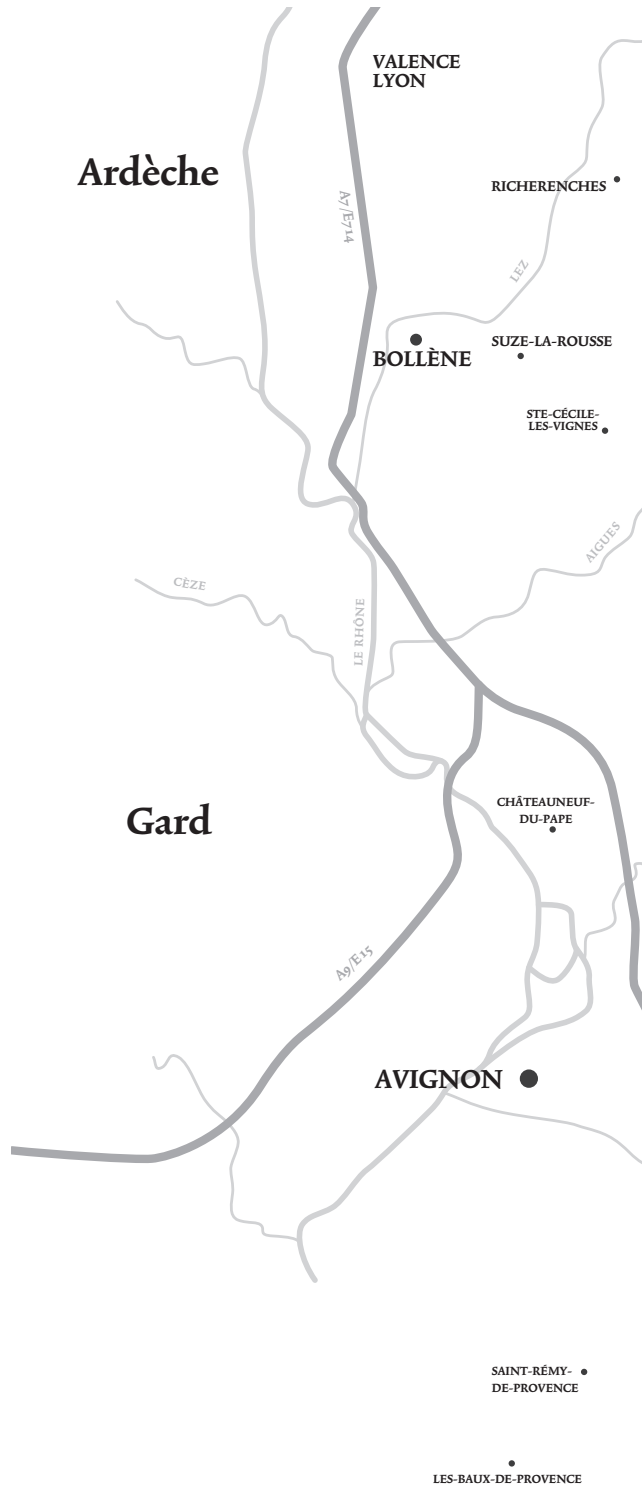
Hautes-Alpes

REMUZAT

BUIS-LES-BARONNIES

MONT VENTOUX

SÉDERON

Ardèche

VALENCE
LYON

RICHÉRENCHES •

BOLLÈNE •

SUZE-LA-ROUSSE •

STE-CÉCILE-
LES-VIGNES •

Gard

CHÂTEAUNEUF-
DU-PAPE •

AVIGNON •

SAINT-RÉMY-
DE-PROVENCE •

LES-BAUX-DE-PROVENCE •

Drôme

Enclave des Papes

CARPENTRAS

DENTELES DE MONTMIRAIL

MONT VENTOUX

GORGES DE LA NESQUE

MONTS DE VAUCLUSE

Col de Murs

Alpes de Haute Provence

PETIT LUBERON

‘Op grond van het weinige dat hij wist van het leven,
had hij besloten dat alles op louter toeval berustte.
De mensen geloven dat ze hun leven kunnen regelen,
maar in feite worden ze rondgeslingerd door
toevalligheden.’

HET WEER IN AFRIKA – MARTHA GELLHORN

2015

Z O M E R

ZICHT OP DE MONT VENTOUX

Ik sta in bikini de gewassen fietsplunje op te hangen. Het is zeven uur 's avonds en nog steeds 32 graden. De warmte houdt in de Provence al een aantal weken aan. Ook voor de komende dagen voorspelt de krant *soleil caniculaire*. Het mag best. Op vakantie hier verwachten we die zuidelijke hitte waarvan we, weer thuis, vertellen dat die anders aanvoelt, droger en draaglijker is dan in België. 30 graden in België is te veel, 30 graden in de Provence is een minimum.

Na drie dagen in Hotel Le Logis du Château in Vaison-la-Romaine zijn we vanmiddag in Bédoin gearriveerd om onze intrek te nemen in de caravan die nu al tien jaar op Le Pastory staat. Na het uitpakken gaan we in het centrum van het dorp eten, bij L'Entre 2. Het weerzien met uitbaatster Sabine is hartelijk. Dat maakt deel uit van het vakantiegevoel: vertrouwde gezichten zien op de plekken die ons lief zijn, en ook zelf herkend worden.

Sabine neemt ruimschoots de tijd en informeert geïnteresseerd bij Marc naar het wielerevent waar hij aan deelnam: de Granfondo New York Mont Ventoux vanuit Vaison-la-Romaine, over 166 kilometer en met eindmeet op de Ventoux top. 'Met een paar extra cols onderweg kwam het aantal hoogtemeters op 3600 te staan', vertelt hij. 'Ook ik fiets erg graag', antwoordt ze. 'Het is voor mij de ultieme ontspanning na een dag werken.' Ze noteert onze bestelling: Hamburger Mont Ventoux, meteen

twee stuks voor Marc. Hij zal uiteindelijk ook nog de helft van de mijne opeten, zo'n honger heeft hij. En dorst.

De Granfondo New York Mont Ventoux – kortweg GFNY Mont Ventoux – was niet alleen voor Marc een belevenis. Of ik geïnteresseerd was om de wedstrijd bij te wonen in een volgwagen, hadden de organisatoren gevraagd. Twee seconden, welgeteld, heb ik daarover nagedacht.

Op zondagochtend maakt Marc samen met een duizendtal fietsers, allen in hetzelfde felgroene Granfondo-shirt, zijn opwachting aan de startlijn terwijl ik kennismaak met de andere inzittenden van de volgwagen: het echtpaar Manin – zij is schepen van Sport in Vaison-la-Romaine – en bestuurder Ludovic De Luca. Nog voor het startschot weerklinkt, vertrekken wij om de renners voor te blijven. Vanuit Vaison-la-Romaine gaat het tussen wijngaarden door eerst naar Puyméras en Faucon. Het is een compleet nieuw traject voor mij en ik vergaap me aan de uitzichten. Kan ik de Ventoux zien? Hoe ziet hij er hier uit? Lang hoef ik niet te wachten, de Ventoux ligt al vlug groot en breed pal voor ons met zijn toren wit blinkend in de ochtendzon. Hij lijkt zo anders hier, als een steil oprijzende muur, alsof het een andere berg is.

De wedstrijdgroep in felgroene uitrusting volgt als één peloton achter ons. Ze halen twee wielertoeristen in die even proberen aan te pikken. Maar grotendeels is het op deze zondagochtend opvallend kalm, zowel wat verkeer als wat fietsers betreft. We steken de grens over van het departement Vaucluse naar het departement Drôme. Via Mollans-sur-Ouvèze bereiken we de Toulourencvallei en de noordkant van de Ventoux. Omdat wij tot nog toe vooral aan de zuidkant verbleven, noemen wij dit *de achterkant*. Heeft een berg wel een voor- en achterkant? Of is de achterkant daar waar jij niet bent?

Na Saint-Léger-du-Ventoux bereiken we de voet van Brantes,

waar we steil klimmen tot voorbij het dorp, richting Col des Aires. Ludovic houdt daar kort halt, we stappen even uit om de achteropkomende renners te bekijken. Twee hebben een voorsprong genomen en, hoe klein ook, in het landschap zijn ze in hun felgroene shirts goed zichtbaar. Aan het dorp staan wat supporters en begeleiders met extra bevoorrading. Tot ieders verbazing fietsen de twee felgroene vlekken pardoes het dorp in, in plaats van verder te stijgen. ‘Ze rijden verkeerd!’ Tumult alom. Als de rijweg in het dorp doodloopt, zien de twee hun vergissing in en keren ze om. Het traject daalt vanaf hier naar Savoillan. Ludovic moet er stevig de beuk in zetten om de snel dalende renners voor te blijven.

Nabij Reilhanette is een bevoorradingspost en splitst de groep: wie de langste rit van 166 kilometer koos, wordt naar de Col de l’Homme Mort gestuurd. De anderen, op de rit van 144 kilometer, rijden meteen naar Aurel. Wij volgen het langste traject en razen door het centrum van Montbrun-les-Bains. Op deze rustige zondagochtend zitten de terrassen vol. Mensen drinken koffie, ontbijten met croissants en lezen hun krant. Een vredig tafereel en een groot contrast met het wedstrijd-geweld dat plots passeert en waar wij deel van uitmaken. ‘Dit dorpje staat bekend om zijn kuuroord’, zegt Sportschepen. ‘Ik ga er regelmatig voor een wellnessbehandeling. Het is zonder meer zalig om in een whirlpool te zitten met zicht op de Mont Ventoux’, verzekert ze.

Zicht op de Mont Ventoux is altijd een criterium als we naar de Provence reizen. Waar we ook verblijven, we willen De Berg kunnen zien. ‘Hoe belangrijk is zicht op de Ventoux voor jullie, inwoners?’ vraag ik. ‘Zeer belangrijk’, klinkt het unaniem. ‘Als ik ’s ochtends de luiken van ons huis open, valt de Ventoux volop binnen’, zegt Sportschepen. ‘Zicht op de Ventoux zou ik niet kunnen missen’, vult Echtgenoot aan. ‘Als we terugkeren

van een reis of uitstap kijken we op de autoweg al uit naar de Ventoux. Zodra we De Berg zien, zeggen we: we zijn thuis! Ook al is het dan soms nog meer dan een halfuur rijden.'

Wij hebben hetzelfde met de Belgische grens. Zodra we die voorbij zijn, zeggen we: we zijn thuis, ook al is het, als we via Luxemburg en de Ardennen reizen, dan nog meer dan 2,5 uur rijden. Thuis is niet alleen een plek, het is ook een gevoel. Wij voelen ons thuis in de Provence. En dat zeggen ook veel toeristen die we al ontmoetten, dat de Provence hun tweede thuis is. Wat is het toch met die Berg, met deze streek, dat ze zo verslavend werken? Als je thuis bent, wil je hier zijn en als je hier bent, voel je alweer de spijt dat je zult moeten vertrekken.

Ooit schreef ik dat ik zo niet zou kunnen reizen en steeds terugkeren naar dezelfde bestemming. De wereld is zo groot en onze passage hier zo kort. Terugkeren is zonde van de schaars beschikbare reistijd, zo zag ik het toen. In die periode trokken we met de rugzak telkens voor vier, vijf weken de hele wereld rond. Reizen om te leren. Ondertussen weet ik: terugkeren is leren op een andere manier, is doordringen in een gemeenschap, is traag reizen.

Voorbij de Col de l'Homme Mort bereiken we een uitgestrekt landschap van volle lavendelvelden, uitbundig en fel paars in bloei. We dalen via Ferrassières naar Aurel, dat idyllisch ligt te wezen in het landschap. 'Zo mooi!' Het ontsnapt me om de haverklap. De andere inzittenden amuseren zich met mijn reacties. 'Wij zijn dit landschap zo gewoon en kijken niet echt meer. Door jouw reacties zien we het met andere ogen, als nieuw, en beseffen we inderdaad hoe mooi het is, en hoeveel geluk we hebben dat we hier leven.'

We zijn ondertussen om de Ventoux heen gedraaid en hebben de zuidkant bereikt. Van Sault gaat het langs Monieux door de Gorges de la Nesque naar Villes-sur-Auzon en Bédoin.

We komen op bekend terrein, toch verbaas ik me opnieuw over de schoonheid. Dit is mijn fietsterrein, dit gebied heb ik de afgelopen jaren meermaals en kriskras doorkruist. We passeren op weg naar de Mont Ventoux top de gehuchten die me zo bekend zijn, waar ik logeerde, fietste, wandelde: Les Baux, Sainte-Colombe, Les Bruns, Saint-Estève en het bos.

Toen we vanochtend om 7 uur in Vaison-la-Romaine vertrokken, was het al 20 graden. Als we op de Ventoux top aan de eindmeet uitstappen – in het zog van winnaar Alexis Carlier – is het er 30 graden. Op dat moment sms't Marc dat hij aan de laatste bevoorradingspost staat. De volgende keer dat ik hem hoor, staat hij boven aan de eindmeet. De helft van de renners haalt die uiteindelijk niet, wegens te warm, te lastig of buiten de tijdslimiet.

BÉDOIN

Het is een blauwe maandag. Letterlijk. Ik was vergeten hoe blauw de lucht kan zijn, hoe geel de zonnebloemen en hoe paars de lavendel. Vorige zomer was ik zes zalige weken in de Provence, en elke dag opnieuw prentte ik me in: besef waar je bent. Straks, in de winter, zul je hier heimwee naar hebben. Zes weken maakt dat je het voor lief neemt dat de Ventoux daar elke ochtend in al zijn grootsheid ligt te pronken, dat het mooi weer is en de zon straalt. Je raakt zo snel iets gewoon en daar was ik me, elke dag opnieuw, van bewust. Of dat probeerde ik toch. Het hele afgelopen jaar zat de Provence in mijn hoofd. Weer hier zijn de geuren, de kleuren zoveel intenser dan in mijn verbeelding.

Terugkeren naar deze vakantieplek gebeurt altijd wat afwachtend: wat is er veranderd? Campinguitbater Herman is er niet meer, het Franse koppel Ann en Jean-Baptiste zijn de nieuwe beheerders. Ook de Nederlandse Hondendame is er niet meer. Zij is gestorven. We weten nu nog niet dat het de laatste keer is dat we hier zelf terugkeren, naar de caravan. Hij draagt nog altijd het kenteken van de wagen waarmee mijn ouders hem hier destijds brachten en dat ik ken sinds mijn kindertijd. Het bord op de wagen is al lang veranderd, vereuropeest. Vroeger reed je je leven lang met dezelfde plaat. Als kind kende ik die van alle ooms, tantes, grootouders, burens en kennissen uit het hoofd. Het was deel van hun identiteit, nu alleen nog van

deze caravan. Ook dit restje identiteit zal verdwijnen, het is de laatste zomer. Het is als met een huisdier. Al weet je met je verstand dat het oud en ziek en moe is, en dat een spuitje geven de beste oplossing is, mijn hart bloedt als ik het verneem.

Er zijn nog meer wijzigingen. Het terrein voor de camping, dat tot voor een paar jaar een wijngaard was, werd omheind. De nieuwe bewoners van de woning bij het terrein opteerden voor een afsluiting tussen de camping en hun eigendom. De eerste 15 meter bestaat die uit een meer dan 2 meter hoge muur en vervolgens uit een draadomheining. De afbakening was vorig jaar aangekondigd, maar hoe lang en hoog de muur zou worden, werd toen niet duidelijk. Franse buurman – best *sympa* overigens – was dan wel gestart met metselen, hij deed met zijn werk en hoe het vorderde de Franse reputatie alle eer aan. De aangekondigde wijziging zorgde voor ongerustheid bij de vaste campinggasten, maar in die hele zomer kwam het metselwerk amper vijf stenen hoog. ‘Die muur komt er niet’, stelden ze zich gerust. Helaas. Ook aan de draadomheining is het wennen, ze passeert pal voor onze standplaats. Ik denk eraan om een bordje op te hangen: ‘Don’t feed me’. Wat later komt er daadwerkelijk een bordje. Van Franse buurman, dat de omheining niet is bedoeld om fietsen tegen te stallen. Een aantal kampeerders vond die best handig om hun rijwiel stevig aan vast te maken.

Maandag betekent marktdag in Bédoin. Meloen, geitenkaas van Périg, coeurs de boeuf en worstjes aankopen en ons vervolgens bij Le Relais installeren voor het aperitief en de krant, het zijn rituelen die zo vertrouwd zijn. Door ze op te pakken, beseffen we pas echt: we zijn terug.

Onze Nederlandse campingburen Nel en Jan keren in de vooravond terug van een ritje. Ze zijn samen naar de Ventoux-top gefietst, via Bédoin, de lastigste kant. ‘We hebben maar één koersfiets meegebracht, dus zal ik de stadsfiets nemen’, vertel-

de Jan bij vertrek. Ze nodigen ons uit voor een borrel en rondleiding in hun caravan. Marc stelt er vast dat hij, net als in onze ‘infrastructuur’, niet rechtop kan staan. Ook Jan weet hoe het voelt als een caravan je niet past. ‘Als kind gingen wij met ons gezin altijd kamperen met een kleine caravan. Er waren maar twee slaapplekken. Voor mijn twee oudere zussen kwam er dwars boven het bed van mijn ouders een plank, en ik, de jongste, sliep op de grond, in het gangpadje voor het keukenblok.’ Naarmate Jan groeide, werd het gangpadje te kort. ‘Toen werd de buitendeur opengezet, elk jaar een beetje meer, tot uiteindelijk mijn beide voeten buitenhingen.’ De caravan waarmee het echtpaar nu reist, is een exemplaar uit 1976 dat Nel schilderde en een compleet wit interieur gaf. Het oorspronkelijke keukenblok werd vervangen door een Ikea-meubel en er kwam een nieuwe rood-wit geruite vloerbekleding. Het geheel oogt helder en ruim. Nel spreekt over de Kip, anderen over hun Eriba, de Bürstner of Chateau. Ook camperadepten praten in dergelijke termen: ‘Een Carthago is het summum’, verklaart iemand.

Een mens moet zijn demonen bestrijden. Col de Suzette was vorig jaar de eerste rit die ik aanpakte en ik heb toen echt afgezien. Het was behoorlijk heet en ik ben wel boven geraakt, maar de laatste kilometers beleefde ik er nauwelijks plezier aan. Als ik nu Col de Suzette niet meteen opnieuw probeer, zal hij in mijn hoofd proporties aannemen als Absoluut-Te-Vermijden. Dat wordt dus onze eerste rit.

Als we de camping verlaten, komt Sabine van L’Entre 2 net aangefietst. Zij trekt opwaarts, wij dalen af naar het dorp. Het tochtje loopt vlot en in Beaumes-de-Venise gaan we rechtsaf, op naar de col met dezelfde naam als de crêpe: Suzette.

Voorlopig lukt het beter. Ik ben nu voorbereid, weet wat er

nog zit aan te komen en fiets rustiger, gedoseerder. Af en toe check ik bij Marc: 'Is dit het steilste stuk? Wordt het nog erger of net rustiger?' In tegenstelling tot vorig jaar hoef ik onderweg geen enkele keer halt te houden. Omdat we vroeger zijn vertrokken, zit de zon nog niet pal op ons, maar ligt het traject dikwijls in de schaduw. Ik heb iets minder een hoofd als een pioen als ik uiteindelijk aan het bord 'Col de Suzette, alt. 392 m' voor een foto poseer. We krijgen er het gezelschap van twee Franstalige Belgen die vanuit Malaucène naar boven kwamen gereden. Marc stelt voor om via daar terug te keren. 'Het is een heel mooi parcours.' Maar ik voel er niet veel voor. Ook mijn ervaring met de Col de la Madeleine zit in de Afgezien-Wegens-Veel-Te-Warm-Categorie. Eén demon per dag bestrijden is al mooi. We keren terug via Le Barroux en in Caromb kiezen we voor de kleine weg tot Crillon-le-Brave om zo Bédoin te bereiken. Die klimt stevig, maar is een flink stuk korter dan de grote weg.

We gaan lunchen in l'Observatoire, waar de krant waarschuwt: 'Attention, de temperaturen gaan richting 40 graden.' En dat dit nog geen *canicule* is, maar het er wel op lijkt en je dus voorzorgen moet nemen: in de schaduw blijven, genoeg drinken, luiken dichtdoen, de warmte buitenhouden. Een voorzorg die ik er nog aan toevoeg is: vroeg genoeg vertrekken voor fietsritjes.

GORGES DE LA NESQUE

Op het eerste ritje heb ik me ongelooflijk geamuseerd. Ik heb de smaak weer volop te pakken en de volgende rit gaat naar een col die me vorig jaar heel erg is bevallen: Col des Abeilles. We vertrekken vroeg, de opkomende zon staat nog laag. Het gaat eerst naar Flassan, met zijn okerkleurige huisjes een van mijn lievelingsdorpjes. Als we er arriveren, is er geen hond of kat op straat. Het dorp slaapt nog, alleen de fontein klatert op het centrale pleintje. Op onze vorige passage hield hier net een groep fietstoeristen halt. Ze waren met een e-bike op tocht – in organisatie van TerraVentoux, de coöperatie van Villes-sur-Auzon – en werden bij de fontein vergast op wijn en hapjes.

Vanaf hier gaat het de hoogte in, het bos in. We pakken het gedoseerd aan, het lukt beter dan vorig jaar en we bereiken vlot de D1. Aan het kruispunt overleggen we wat we zullen doen, want ik heb de rit goed verteerd en heb geen zin om al terug te keren. Een optie is een lusje maken via de Gorges de la Nesque. Vanaf de kant van Sault is dat parcours minder lang, minder steil ook, en een makkelijker fietsverhaal dan wanneer je de Gorges vanaf Villes-sur-Auzon aanpakt.

Terwijl we dit bespreken, komt een wagen aan die op het kruispunt halt houdt. Het raampje gaat naar beneden – het zijn Coby en Bert, onze achterburen op de camping. ‘We zijn op weg naar de markt in Sault.’ Ook zij nodigden ons uit voor een babbel en borrel. Hun caravan is een gloednieuw exem-

plaar, groot en modern, als een appartement bijna, compleet met barmeubel, spiegels aan de wand en een glazen rek.

Bert is een fervente fietser en kent de streek op zijn duimpje. Hij raadt aan om via het gehucht La Gabelle te rijden. ‘Dat doe ik altijd, het is een goed alternatief om de drukke verkeersader te vermijden.’ We volgen zijn advies. Het weggetje is rustig en mooi en pas na een aantal kilometer komen we weer op de D1. Wat verderop stoppen we even aan de Belvédère de la Nesque. Dit is de regio van de lavendel, het uitzicht op Sault en de omgeving met meerdere bloeiende velden is zonder meer indrukwekkend. Zodra we beneden zijn, brengt de afslag naar Monieux ons tussen de lavendel door. Die is zo fel en diep mauve en paars dat het bijna pijn doet aan de ogen. In de berm staan een vijftal wagens – Britse, Franse en Nederlandse nummerplaten – en een bus vol Aziatische toeristen. Zo’n 25 passagiers poseren her en der, sommigen tot midden in het lavendelveld, voor een kiekje.

In Monieux rijden we het centrum binnen, tot op de Place Léon Doux, waar we aan de fontein onze drinkbussen vullen met vers water. Het pleintje is genoemd naar de burgemeester die destijds voor dit waterpunt zorgde, staat er. Het werd niet zomaar een fontein, er kwam een standbeeld: een jongedame die de rivier Nesque voorstelt. Een winkeltje voor proviand – dat hebben we niet bij ons, want deze rit was niet gepland – vinden we niet. Gelukkig zien we net buiten het dorp een foodtruck waar we cola en een broodje salami kopen.

De Belvédère du Castellaras, het hoogste punt van de Gorges, bereiken we na 4 kilometer. Er staat een gedenksteen voor dichter en Nobelprijswinnaar Frédéric Mistral. Het monument werd er geplaatst in 1966 naar aanleiding van de honderdste verjaardag van het verschijnen van zijn dichtbundel *Calendau*. Hoe indrukwekkend de kloof hier ook is, aan de overkant rijst een steile klip, de massieve Rocher du Cire, nog hoger op. Vanaf

hier is het louter afdalen, 20 kilometer lang. Op een schaduwplek halfweg stoppen we om te picknicken en te genieten van de omgeving. Want op de fiets gaat het te snel voorbij.

Terug in Bédoin, met 70 kilometer op de teller, ploffen we neer op het terras van Bar du Cours en bestellen een *jus de pamplemousse* en een halve liter bier, twee keer.

Op het einde van de week wordt het op de camping rustiger, er zijn in onze hoek nog ten hoogste tien plaatsen bezet. Het is begin juli, de Grijze Golf, de Pensionada's – zoals de jonge zes-tigers en vitale zeventigers zichzelf noemen – zijn naar huis. Zij komen in september terug, na het drukke zomerseizoen. Ook wij vertrekken, al is het maar voor even. Want naast de GFNY Mont Ventoux heeft Marc voor deze zomer nog zijn zinnen gezet op La Marmotte, en daarna op l'Étape du Tour. Die vinden allebei de komende weken in de Alpen plaats. 'Als we in de Provence logeren, zijn de Alpen vlakbij', is zijn logica.

Voor de rit naar de Alpen kiezen we niet de snelweg, maar de route binnendoor. Het is tegelijk een toeristische uitstap, via de Drôme Provençale en Nyons naar Gap en verder door, waarbij het landschap gaandeweg wijzigt, van Provence naar Alpen, van middengebergte naar hooggebergte.

We logeren in Les 2 Alpes in een plek die Hotel des Neiges heet. Het is er snikheet. Na een nacht met te veel lawaai, te warme temperaturen en zonder airco start Marc in Bourg d'Oisans om de Col du Glandon, Col du Mollard en Col de la Croix-de-Fer aan te pakken. De finish ligt boven op Alpe d'Huez. Na de Granfondo vanuit Vaison-la-Romaine wordt La Marmotte opnieuw een wedstrijd bij onmenselijk hoge temperaturen. Ik verschans me de hele dag in de koelere hotellobby, waar een Franse televisiezender de start van de Tour de France in Utrecht toont.